Domek v Poledni ulici.

Obrázek z maloměstského života.

Napsal Karel Klosterman.

(Pokračování.)

Mistr zednický stál blíže tohoto otvoru a uvažoval; bylo zřejmo, že mozek jeho pracoval tuze, a že v hlavě myšlénka myšlénku stíhala. Tu a tam myšlénka přiodívala se v bručená temným hlasem slova.

"Dvě prkna z podlahy musí ven, jsou celá propálená, jak ta sláma hořela!···· Hyml, to je pelech, ti to zneřádili!.. Člověk by neřekl, co ty potvory štenice vydrží! Ten oheň tu nepomoh' tak říkajíc nic — štěnice ve štěrbinách, že by jich člověk nabral do několika pytlů, ať jsem nevím jakej!.. Honza musí do apatyky ještě pro jednu láhev kyseliny, to už je na mou duši pátá. Milostpaní mi slíbila diškerei, když je zmůžu, ty potvory!.."

Potom se obrátil, vyšel do chodbičky, vyměřoval nějakou dobu, pomalu, důkladně, aby se nezmýlil, a a jal se bručet a mumlat poznovu: "Tuhle se ta chodba přepaží — jen kdyby ti tam už se jednou chtěli stěhovat! Člověk je pořád zdržován, a potom pan stavitel bručí!.. Člověk bez toho zkusí jako pes!.. Na mou duši, dám jim vysadit dvéře i s futrem!"

Při těchto slovech zaburácel na zavřené dvéře bytu Topolíkových a nečekaje na "volno!" vrazil tam jako velká voda. Topolíková vařila u sporáku. Děti si hrály pod stolem.

"Nu, hrome, — kdy pak se vlastně vysypete odsud?" tázal se málo vlídně.

"A co je vám do toho, vy jeden sprosťáku, který vrážíte do cizího bytu jako ožralý sedlák do hospody!" odsekla paní Topolíková s velkou rozhodností, vědoma sobě jsouc svého domácího práva.

"Je mi do toho, vy otevřená, vy! Vy už tu nemáte co dělat! Dnes začnu bourat, třeba jste tu byli.."

Topolíková se postavila do positury, držíc v pravici měchačku s jíškou.

"To zkuste, vy chrapounе!" zaštěkla, "a zamažu vám tímhle vaši nestydatou hubu, že vám pysky ne zmrznou, za to vám stojím! S váma nemám co jednat, vy otroku jeden! Já jednám a mluvím jen s většími pány, to si pamatujte!"

"Nu, jen pomalu, pomalu, vy prostořeká ženská!" bránil se zedník, ať vám neukážu, čím jsem já, a čím jste vy! Inu, až přijde pan profesor, však vám poví, zač je toho loket."

Při těchto slovech se dal na ústup, nejevě vůčihledě mnoho chuti okusiti horké jíšky, jíž mu nabízela paní Topolíková.

Chudák ten pan mistr!

Sotva se ocitl zase na chodbě, bylo mu jednati s vyslanci mistrů truhlářského, kamnářského, malířského atd., kteří všichni přinášeli diplomatické noty, v nichž naléhali na urychlení zednických prací. U-bohý mistr zednický vyprahl z těch velkých řečí jako hadr na slunci, a nezbylo mu než jíti se zavlažit do blízské hospody, kde klel při pivě až běda.

K večeru, kde se vzal tu se vzal, přibyl z nenadání domů pan Topolík. Vkloužil do svého bytu jako lasička do sysli díry, a jeho "choť" jako by se ani neradovala z jeho šťastného návratu.

"Neseš peníze?" ptala se ho úsečně.

"Ukradli mi je!" odvětil s příd echem melancholie; taková zlodějská banda!

"Aha! Už tě zas lapli, ty hlupáku! Tys mi obchodník!"

Načež Topolík se jal široce vykládat, jakou ohromnou smolou byl pronásledován. Někdo viděl, jak chtěl přivésti do oběhu balík bavlněných šátků o jarmarce v Selčanech, a upozornil četníka. Následkem toho byl zbaven na týden volného májového vzduchu.

"Svět je mizerný!" povzdechl si pan Topolík, a dobrá Barbora se dala do posupného smíchu, načež děla:

"To jsem si dala, že jsem si uvázala na krk takového ničemu, který se nechá desetkrát do roku chytit Půjde-li to takhle dál, odstěhuji se k Falánkovi, který už dávno na mne čeká. Děti ti tu nechám."

Po nějakém hovoru o tomto předmětu zabočila rozmluva do jiných směrů, a pan Topolík se dověděl, že jeho fortelná družka najala už před týdnem jiný byt, ale pan profesor že ho musí zaplatit .... "To vyjednáš ty, rozumíš?" Těmito slovy ukončila svoje vývody.

Padal už soumrak, když se objevila paní profesorová.

Domek jako by spal začarovaným snem, tak tiše tu ležel. Zednící už dávno byli odešli, a nezbyl po nich leda ostrý zápach čerstvého vápna a na chodbách hustá vrstva seškrábané omítky a všelijakého prachu, po němž, bořice se, měkce kráčely nohy paničiny.

"Ručičku líbám! To jsou hoste! Pěkně vítám, milostpaní!" zdravila příchozí paní Topolíková, a pan Topolík jí políbil ruku s velkou dvorností.

"Nesu vám peníze, Topolíková," ujala se slova stahujíc si rukavice. Nakupte toho, co můžete — na druhý týden přinesu zase peníze.

Vyklopila z tobolky asi třicet zlatých.

"Tak! tak!" pravila Topolíková. To je dobře — za třicet zlatých člověk něco pořídí. Čím více peněz najednou, tím laciněji se kupuje, to ráčej vědět, milostpaní.

"Ale teď, Topolíková, to víte, že vás mám ráda, ale nic naplat, déle tu nemůžete zůstat. Musíte se vystěhovat, pan stavitel už moc naléhá, a my už tam taky nemůžeme vydržet, u toho ševce...."

Paní Topolíková zalomila rukama.

"Ježíši na nebi, milostpaní, co si máme počít? Proč nám jen nedali výpověď za včas?! My jsme nevěděli, že se máme vystěhovat, a když se o tom ráčili zmínit, už bylo pozdě! Kouknou ty ubohé děti! Což pak je můžeme hodit na ulici?"

Při těch slovech přistoupil Topolík. "Milostpaní, odpustěj", ale nejde to! Do svatého Jakuba tu musíme zůstat! Já jim věřím, že jim to dělá mrzutosti, ale co naplat? To se ptaj' koho chtějí: kde není výpovědi, není stěhování."

"Vždyť měla výpověď Pištová."

"Pištová je Pištová, a my jsme zase my."

"Já vám daruji činži, jen se mi zítra vystěhujte. Nebude to vaše škoda! Dám vám vydělat při každé příležitosti, vynahradím vám to jinak. Je možno, že se stalo nedopatření, ale už nás, prosím vás, nazdržujte...."

Pan Topolík pokrčil ramenoma, jeho malinká očka jen svítila. Nastalo dlouhé mluvení a vyjednávání, jehož konec byl, že přijal velkomyslně 15 zlatých na hotových na odškodnění, načež slíbil, že nazejtří půjde hledat jiný byt, dokládaje se svatosvatou přísahou a na svoji zachovalou čest, že jen jedině jí k vůli a že si její přízně tak přenesmírně váží, se odhodlal ustoupiti od svého práva.

Čirou nocí milostpaní kráčela do mů do Lnění ulice. Přišedši domů a vidouc svého chotě, an se klonil nad svoje spisy, zabrán do svých problémů, pravila k němu:

"Zítra se Topolíkovic stěhují! Pamatuj si, že jsem to prosadila já. Tvá učenost by toho byla do smrti nedokázala."

"Tys anděl!" vece manžel v radostném rozechvění a políbil jí nadšeně ruku.

IX.

Což tam tedy byli, ve svém domku, po tolikerých bojích, svízelech, nepříjemnostech a nesnázích se tam dostali, a mysl jejich se povznášela sladkém a hrdém vědomím, že jim patří vlastnictvím kus matky země. Malý kousek, pravda, ale byl jejich! Připadalo jim, že ta částička zeměkoule se podobala Těla Páně: nejmenší díl konsekrované hostie jest celý Kristus, a tak se jim zdál jejich kousek země celou zemí. Bydlo se jim zdálo velkém a zároveň útulném. Čtyři pokoje a kuchyň, právě tak jako bývalo, než se odstěhovali do prozatímního bytu k ševci Hadrabovi v Lnění ulici. S hrůzou pomýšleli na ztrávený tam pobyt. Tam panovalo věčné šero; mrazivé, vlhký chlad je ovíval; zde jim svítilo ráno i večer teplé slunéčko; zde dýchali volně, a vzduch se jim zdál lahodným jako na lesnatých pohorských výšinách. Již třetího dne po vystěhování se z Lnění ulice pravila paní profesorová se spokojeným pohledem na své děti: Na mou věru, už se spravují! Za týden budou vypadat jako růžičky!"

Baba Pištová, jíž platila tato slova, pozatřásla hlavou, odplivla třikrát a odpověděla: "Pánbůh požehnej! Pánbůh požehnej! Pánbůh požehnej!···· Za pár dní jim povím, milostpaní, jaké jsou ty růžičky: raději dovolit, abych přicházela se na ně dívat. To vědí, jsem stará a viděla jsem moc. A potom jim řeknu, že ten švec Hadraba nemá oči jako jiný člověk. Pomlouvat ho nechci, to to!"

Milostpaní se zarazila. Snad byste nechtěla říci, že Hadraba ty děti...."

"Ráčej' odpustit, milostpaničko, Bůh jim dej štěstí a těm drobečkum taky, já nemůžu říkat ani tak ani tak, já musím napřed pozorovat, ale ty psy maj' uřknuty všecky, na to bych mohla přísahat."

Ukázala na tři čubičky, jež ležíce v kuchyni pod stolem, spaly na pohled klidným snem.

"Vždyť jim nic nechybí," pravila milostpaní, poněkud zaražena slovy stařeninými.

"Milostpaní snad nevěří, ale já vidím," odtušila Pištová hlasem hrobovým. "Kouknou, milostpaní, jak se jim třese ve spaní levé ucho. To maj' znamení."

Při těch slovech pohledla jakoby mimo na obě děti, hrající sobě s kočkami. Paní profesorová nemohla než sledovat jejího pohledu, a zrak její utkvěl s patrnou úzkostí na levém uchu dítek.

"Tohle se mi zdá býti nesmyslem," řekla pochvíli.

Pištová pak, povzdychnuvši od hluboka, děla: "Och, och! Je to kříž! Starým lidem se nejčko nevěří."

Potom se dala do nekonečného vypravování o lidech a zvířatech uhranutých, o děsných následcích uřknutí, o oubytích a o pomoci proti těmto příšerným metlám, jimiž tajné nečisté síly sužují veliký život zde na zemi. Paní profesorová, přes to, že rozum její se vzpíral přiložit víry těmto pověrám, neodolala jakés tajné hrůze, již v ní budilo povídání staré ženy a více ještě dobře vypočítané, skoro theatrální její pomlčky a posuňky.

"Vedí, milostpaní," končila Pištová, "vono v knihách leccos není, co je pravda. Já jim povídám, že ještě nevím, ale bude čas, že bude vědět. Poslouchají. Jsou tomu asi tři roky, byl u mne syn. Přived s sebou dva klučky, krev a mlíko, jim povídám! Jednomu bylo pět roků, druhému byly tři. Sedí mi kluci na klíně a mazlí se s bábou. V tom vejde Hadraba, domácí pán, a povídá: "Nu, Pištová, mám nájemníka na vaši sednici, chce mi platit jedenáct zlatých čtvrtletně, ale vám ji nechám za deset." — Vedí, já jsem tenkrát platila devět, a ten lakomej krkavec mi přirazil zlatku. Já tedy na to: Domácí pane, za tejden jim přijdu povědět. Lekla sem se jim, to vedí, hned o čtyři zlatky ročně více, co pak je to špás? Von na to: "Nu tak přijďte, ale jistě! Co pak to tu máte za kluky? — To sou synovi, povídám. Tak von se na ně kouk a hned zas vodešel. A vemou si! vod tý chvíle ti kluci stonali a chřadli, a to se neptají' jakou jsem měla potíž, než jsem jim to zařekla. Ale potom zas byli jako řípy a do dneška jim nic nechybí. — A potom, tady jim vostával ňákej Nechutný kameník, a ten si tu krmil vepříka, a ten vepřík, radost se na něho podívat, von vypadal jako buchtička. A tu jim jednou přijde Hadraba a podívá se na milýho vepříka. Druhý den přijde Nechutný ke mně a povídá: "Bábo, vepř mi stůně. Nemohla byste mi poradit, co bych mu měl dát, aby se zase uzdravil?" — Já na to: nu, nu, snad z toho nebude takové neštěstí! — a jdu se podívat na vepře. Tak jim vidím, že leží jako tihle psíci, a levé ucho se mu třepe. Povídám: Nic platno, můj zlatej, prase vám někdo uhranul. — Von sprásk' ruce o povídá; "Bábo, pomozte mu, dám vám dvě zlatky." Ale těžko pomoct, když jsem neuměla zaříkání, co je pro prasata. Pro děti umím, pro krávy a kozy taky, ale pro prasata je to jiné. Tak za dva dni jim bylo po tom vepříku, a to je svatá pravda, jak tu před nima stojím. — A teď poslechnou, co to je za člověka, tenhle švec! Dluží přišlo platit činži, povídám Nechutnýmu; Děte mu zaplatit, ale ať vám zaplatí taky! Nesmíte mě prozradit, von by se na mně mstil, ale já vám povím, von to byl, co to prase uřknul, a je li pořádný člověk a nemůže-li za to, von vám ho zaplatí. — Tak Nechutný von mu to řek' a ne prorzadil mě, a to jim byl elent u toho ševce tam! Nic mu nedal za to prase, vemou si to! — a tak se z toho pohádali, že chudák Nechutný dostal vejpověď. Ale, povídám jim, že na toho ševce taky dojde. Já bych nechtěla být na jeho místě, až Pánbůh s ním bude oučtovat."

Při těch slovech Pištová neustávala stíhat zrakem obě děti, načež bručela nesrozumitelná slova nad třemi čubkami, taxlicí, pinčlicí i mexikánkou.

Dostala hrnec kávy a odnesla si půl koše bramborů a starou suknici. Odešla, odbelhala pohekávajíc a na šotiskrát ručičku líbajíc, a zůstavila ostem v duši paniččině. Tato, jedva se dočkavši návratu manželova, děla k němu;

"Mužíčku, prosím tě, podívej se na děti! Mně se nějak nelíbí."

"Nu, co pak?" odpověděl pan profesor, jenž, maje hlavu plnou číslic, dosti nedbale vyhověl jejímu vyzvání; "já nevidím na nich nic neobyčejného."

"S tebou jest kříž! Člověku by se věru někdy zdálo, že pro samou vědu už nemáš ani jediné myšlénky pro svoje děti. O sobě nebudu mluvit; už dávno tomu, že jsem vlastně jen tvá kuchařka. Když jsem za tebe vyšla, ovšem jsem netušila, do jakých konců mezi námi dojde."

"Ale, co ti to napadá, ženuško? Musíš mě omluvit, víš! Jsou to starosti teď velké, jež na mne padají. Pomysli, co jsme už zaplatili, a co zbývá ještě hradit."

"To jsou vedlejší věci, ale děti scházejí! Já nevím, já se tomu vzpírám, seč jsem, ale nedá mi to pokoje."

(Pokračování.)

Nervina navracuje zdraví.

Strýček Ezechiel Obear, assesor kolektor daní v Bewerly, Mass., který přestoupil již 80 rok svého věku, praví: "Dr. Milese Restorative Nervine učinila mnoho dobra. Já jsem dlouhou dobu trpěl bezsenností, nervosností a zadou srdeční. Byl jsem sláb a každá práce byla mi namáháním. Jeden z mých přátel poradil mně dra. Mileso Nervine a já koupil jednu láhev s protestem; leč žádný lék nepůsobil tak zázračně, jako tento. Záhy zdraví mé se vrátilo a s ním i čilost a huť ku práci. Jest to lék zázračný a já jej každému vřele doporučuji."

Léky dr. Milese jsou na prodej u všech lékárníků pod pevnou zárukou, že první láhev pomůže, nebo se peníze vrátí. Kniha o chorobách srdečních a nervových zašle se na požádání darmo. Adress

Dr. MILES MEDICAL Co Elhart Ind

Dr. C. B. HAM.

Z Belevue Hospital Medical koleje.

PORADY ZDARMA

LÉCÍ MUŽE, ZENY A DÍTKY.

Zda lékaři vaší nedovedli rozpoznat vaší chorobu a nemohli vám pomoci, dopište neprodleně na dra. Hama on vám poskytne poradu d a r m o. Zda by snad lékař váš chorobu za nevyléčitelnou uznal, neztrácejte naději a svěřte se dru. Hamovi. On zachází se svými pacienty, jako otec se svými dítkami a v tisících případech pomohl tam, kde všichni lékaři i nemocný se vší nadějí vzdali. Mnozí projdouce nemocnice marne, sklesl i na duchu na těle, jako kouzlem vyléčení byli dr. Hamem. Toto není žádný klam, ný brž čistá a dokázaná pravda Neprodlužujte vaší chorobu a dopište neodkladně na dr. Hama.

Léky dr. Hama neobdržíte v žádné lékárně, grocerích nebo podomních prodávačů. Kdo žádá si jeho léků, musí si pro ně dopsat k dr. Hamovi. Láhev stojí $1.00, šest láhví $5 00. Kdo žádá léky, nechť popíše svou chorobu a zašle bankovní draft, poštovní neb expresní poukázku. Léky s předpisem k užívání odeslány budou obratem pošty. Přiložte poštovní známku na odpověď. Adresa:

Dr. C. B. HAM

708-709 National Union Building

TOLEDO. OHIO.

W. S. Chmelíř

*VEŘEJNÝ * NOTÁŘ*

CRETE NEB.

Půjčuje peníze na pozemky, obstará vám pojištění majetku proti ohni a živelním pohromám u nejlepších spolehlivých společností za nejlevnější ceny.

Do Portland, Ore, bez přesedání po dráze Burlingtonské.

Spací vůz, jedoucí zkrze z Kansas City až do Portland, Ore. vyjíždí z K. C. každý čtvrtek ráno. K posluze touristův jest zde zvláštní služebnictvo uniformované a vlak pod zprávou zvláštních průvodčích. Dráha Burlingtonská projíždí tu kraj až do Denver, pak po dráze D. & R. G. do Ogden, kde zří cestující tu nejkrásnější scenerii na světě. Pak po dráze Oregon Short Line O. R. & N. Co k cíli cesty. Deset hodin odpočinku v Salt Lake City, tak že cestujícím jest umožněno prohlédnouti si toto krásné a nejzajímavější město na celém světě. Cestující jedoucí do Oregonu nebo k pobřeží Tichomořskému, měli by použíti tohoto týdního výletního vlaku. Tak mohou učiniti na každém místě, kde vlak ten zastavuje. Není vůbec levnější a pohodlnější cestování než ve vlaku tomto. Vagony opatřeny jsou tím nejlepším pohodlím. Lístky druhé třídy jsou honorovány pro spací vůz a cena Pullmanova vozu z Kansas City do Portland obnáší pouze $5.00. Hlaste se o bližší zprávy nebo lístky u J. Francis G. P. A. v Omaha nebo na nejbližší stanici dráhy B & M. 34.

Jízdní řád dráhy

Burlington Route

NA JIH

No 89 osobní denně	11:39 dop
No 91 osobní vyjma neděle	7:14 odp
No 95 nákladní denně	2:30 ráno
NA SEVER	
No 92 osobní vyjma neděle	7:53 dop
No 90 osobní vyjma neděl.	3:27 odp.
Nákladní vyjma neděle	8:30 odp

Don't Sacrifice

Future comfort for present seeming economy, but buy the sewing machine with an established reputation, that guarantees you long and satisfactory service.

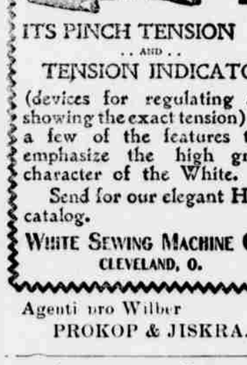

The WHITE

ITS PINCH TENSION

.. AND ..

TENSION INDICATOR,

(devices for regulating and showing the exact tension) are a few of the features that emphasize the high grade character of the White.

Send for our elegant H. T. catalog.

WHITE SEWING MACHINE CO., CLEVELAND, O.

Agenti pro Wilber

PROKOP & JISKRA.

The GRAPHOPHONE

Graphophones are sold for $10 and upwards

Manufactured under the patents of Bell, Tainter, Edison and Macdonald. Our establishment is head-quarters of the world for Talking Machines and Talking Machine Supplies. Write for catalogue.

The most fascinating entertainment at home or in the social circle. Anybody can operate it and repro-duce the music or talk. Records are all interchangeable. Any boy or girl can sing or talk to it and it will reproduce them distinctly and instantly. Other so-called talking machines reproduce only records of cut and dried subjects, specially prepared in a laboratory; but the Graphophone is entirely awaken new interest and the charm is ever fresh. The reproductions are clear and brilliant. You can sing or talk to it and it will reproduce them distinctly and instantly. Any boy or girl can operate it and repro-duce the music or talk. Records are all interchangeable. Any boy or girl can sing or talk to it and it will reproduce them distinctly and instantly. Other so-called talking machines reproduce only records of cut and dried subjects, specially prepared in a laboratory; but the Graphophone is entirely awaken new interest and the charm is ever fresh. The reproductions are clear and brilliant. You can sing or talk to it and it will reproduce them distinctly and instantly. The most fascinating entertainment at home or in the social circle. Always ready to entertain. It requires no mental soloists. There is nothing like it for an even-ing's